

A vörös cár hófehérre meszeltetése 1987

Idősebb Olvasóink bizonyára emlékeznek még azokra az időkre, amikor az emberiség tudatában a béke apostola a római pápa, a béke napja a karácsony, a béke szimbóluma a kis Jézus volt. A „vallási béklyók”-ból a híripar jóvoltából egyre inkább „felvilágosodó” emberiség alámosott agyában a béke szó hallatán nem a Vatikán, hanem a moszkvai Kreml jelenik meg. Mi magyarok evvel a képtelenséggel a háború utolsó éveiben ismerkedtünk meg, amikor a külváros falain megjelent a **BÉKE** szó, így egymagában, minden külön magyarázat nélkül. Mindenki tudta ekkor, hogy ennek a szónak a felmázolói a nemzet élet-halál harcának belső ellenségei, a *komonisták* voltak (így használjuk a szót, így mondtuk, így írtuk még akkor), akik nem a békére vártak, hanem az alkalomra, amit az idegen megszállás fog nyújtani számukra. A békét úgy képzelték, hogy a magyar katona dobja el fegyverét és adja meg magát az ellenségnek. De vajon mást jelent-e a szó ma a bolsevisták fogalmazásában?

Marx és Engels a kommunizmust propagáló felhívásukban a célt a békében és a prosperitásban jelölték meg. A Szovjetunió népszerűsítéséhez a *prosperitás* fogalma nem vethető be, hiszen elkendőzhetetlen a kommunista-szocialista gazdálkodás teljes csődje. A *béke* sokkal nehezebben meghatározható fogalom, ennél fogva a népszerűsítési kampányhoz ezt használják fel.

Síkos fogalom a béke, főleg azért, mert alkalmazható a nem-háborús állapotra, a második világháborúra is, ami Közép-Európában valójában még nem ért véget. Ehhez a békéhez a Szovjetunió természetesen ragaszkodik, mert foglaltsáinak megtartásához, gyarmati uralmának megszilárdításához háborítatlanságra van szüksége. Ezek nélkül a „világbéke” ügye talán már a mainál sokkal veszélyesebb fokon állna.

A *világbéke* szó is egyike az orwelli Newspeak-nyelv szavainak, mert nem a világ békéjét fejezi ki, hanem azt a jövőbeni állapotot, amikor a kommunizmus győzelme beteljesedik a világon mindenütt. Itt volt a tavalyi nagy *békeév* buktatója, amiként Budapesten 1944-ben mindenki óhajtott a békét, amit a falakra pingált négy betű kinek-kinek kifejezett, ugyanúgy szóltak a béke harsonái 1986-ban világszerte, mert a békeév az emberiség többségének a béke évét jelentette, nem pedig azt a sunyi értelmet, aminek a propagálását világszerteileg belelopták az emberiség tudatába. Részükre a békeév célja annak a fogalomnak a tudatba égetése, hogy a világ békéjét intézményesen kell biztosítani, mégpedig a két szuperhatalom megegyezése által, mert amíg ez létre nem jön, a Föld népeit a szörnyű pusztulás veszélyezteti.

Ilyen a világ! (32)

Kedves Olvasóim!

Hosszú évtizedeken át fáradozott az amerikai diplomácia a kommunizmus ellenzője szerepében, de valójában a szovjet állam fennmaradását segítette. US politikai célok: 1.) Európa közös megszállása. 2.) A SzU. gazdasági felerősödése fél Európa birtoklásával. 3.) A szovjet állam alkalmassá tétele közös fegyveres világhatalom kiépítésére. 4.) A szovjet állam alkalmassá tétele egységes politikai világhatalom létrejöttéhez.

Az 1945-ben elindult program, aminek célja a szovjet állam liberalizálása volt, vérszen megbicsaklott 1956-ban, és csak 1985-ben jutott közel a megvalósításhoz. A következő minta ami felé a Szovjetuniónak közelednie kellett, a Nyugat-Európában, főleg a németeknél kiérlelt szociáldemokrácia volt.

Gorbacsov a KB 1987 januári ülésén vetette fel többjelöltes választások ötletét. Gazdasági reformokat hajtottak végre ebben az évben. Gazdasági társaságok függetlenségét hirdette meg. A mindaddig alkalmazott terv-

utasításos rendszert idejétműltnek tartotta, de kezdetben a piacpártiakkal szemben fel lépett, mert látta, hogy a piac törvényei az államhatalom ellenében nyernek teret.

Nyugaton ünnepelet ember volt Gorbacsov, akinek a hatalomban elfoglalt pozícióit garanciának tekintették. Valóban csak a Szovjetunió vonalbaállítás hiányzott a nagy tervhez, aminek impresszív földrajzi képe a teljes Európa és Ázsia északi fele.

Európa vasfüggönytől nyugatra lévő fele teljesen megfelelt az amerikai terveknek. Talán csak a franciák mutattak fel önálló véleményt, de, ami a legfontosabb, a németek, magukat teljesen kiszolgáltatva élték kétállami életüket, ami ellen politikusi szót sem szóltak, épp úgy elfogadták, mint „náci” múltjukért az állandó megaláztatást minden vonalon. Ilyen tulajdonságai épp napjainkban mutatkoznak meg a rájuk mért menekült-invázióval kapcsolatban. Az idézett írásomban tett jellemzésük most is beigazolódik.

Csapó Endre

A tömeg részére egyszerű képletekben kell fogalmazni. Egy ideig az sem volt egészen haszon nélküli, hogy tudta az emberiség, milyen kegyetlen zsarnokság folyik a Szovjetunióban és az általa elfoglalt országokban, mert a tőle való félelem az amerikaiak védelmező karjaiba hajtotta a fél világ népeit. A világpropaganda következő feladata volt tudatosítani a „szocialista tábor” erejét. Évtizedeken keresztül folyt az ámitás, hogy a közvélemény fogadja el a „két egyenlő erejű ellentétes tábor” elméletet. Az erők illetően egyenlőségben a mai ember talán már nem is kételkedik, és a feltételezés, hogy mindez csak ámitás, túl bizarr ahhoz, hogy tudatossá váljék. Így lesz a hazugságból szilárd politikai talaj, amire a nemzetközi diktatúra felépíthető lesz.

Az egyenlőség-elmélethez már csak az atomhalál réme kellett, és annak közvéleménybe sulykolása, hogy a pusztulás elkerülhető a két tábor megegyezése által. Csodálatos módon egyik sem beszél arról, hogy elpusztítja a másikat, nem nevezik egymást halálos ellenségnek, hiszen ketten együtt lesznek a világbéke letéteményesei. Ismét egyszerű a kép: két ember megegyezésén múlik a világ sorsa: **Reagan és Gorbacsov.**

Előbbi makacs öregember, nehézkos, vaskalapos, tele problémákkal, két éve van még hátra magas hivatalában. A másik, fiatal, életerős, szellemes, nyugodt ember, aki még itt lesz a századforduló után is. Birodalmában nyugalom van, ellenőrzése alatti területeken sehol nincs háború, lázongás, nincs terrorizmus, még csak tüntető felvonulások sincsenek, róla nem készül karikatúra, sokat szerepel a tévén, képeken, következetesen kedvező beállításban. Neve összeforr a béke fogalmával: *Béke Gorbacsov, béke Gorbacsov* stb.

A propaganda legújabb húzása a „híres” Gorbacsov beszéd, amit a nyugati sajtó jelentősebbnek hir-

det, mint Hruscsov emlékezetes beszédét 1956. elején a 20. pártkongresszuson, amiben kiteregette Sztalin bűneit. Gorbacsov egycsapásra a demokrácia bajnoka lett. A nyugati sajtó, elsősorban az amerikai ún. liberális sajtó, valami sötét és titokzatos feladatot látszik teljesíteni Gorbacsov fehérre meszelésével, egyidejűleg Reagan pozíciójának aláásásával, a Szovjetunió társadalmi és gazdasági problémáinak agyonhallgatásával. Igaz ugyan, hogy megírják az újságok a bajokat, de csak röviden és jól eldugva, míg a szembetűnő nagy cikkek, és azok nagybetűs címei szovjet erőről, néha túlerőről adnak torz képet, és legfőképpen Gorbacsov személyét népszerűsítik. Nagyobb baj, hogy az amerikai politikai kormányzat, vele együtt az elnökök is, úgy kezeli a Szovjetuniót, mint amivel nagyon óvatosan kell bánni, nem kihívni a haragját, örülni, hogy leül tárgyalni, és meg kell adni neki minden engedelményt, hogy biztonsága beteges félelmét ne növeljük, hogy békés megegyezésre való hajlandóságát el ne veszítse, mert akkor végünk van.

Kiváló közírónk, **B. A. Santamaria** a *The Australian* 1986. október 14-i számában megjelent cikkében kifejtette, miként menti meg az Egyesült Államok újra és újra a Szovjetuniót gazdasági összeomlástól is, meg a szisztéma megreformálásának kényszerétől is: „Csak a nemzetközi hitelintézetek kölcsönök végösszegét, amit nyújtottak a szovjet és csatlósai kormányainak. Fontos is, hogy ezt titokban tartsák a nyugati választók előtt, hiszen a veszteséget ők fogják megfizetni. Okkal következtethetjük, hogy az összeg 80-100 ezer millió amerikai dollár rúg. Ezért, noha bizonytalan befektetés, 8 százalékos alatti kamatot fizet, nem mint az ausztrálok 20-25 százalékot. Ezekkel az összegekkel tudta csak folytatni a Szovjetunió fegyverkezési programját anélkül,

hogy a polgári élet szintjét terhelné vele. ... A Szovjetunió most további hiteleket akar felvenni, ami 10-30 ezer millió USA-dollár. ... 1980 elején Jimmy Carter gabonaexport tilalmat rendelt el a Szovjetunió ellen, válaszul Afganisztán megtámadásáért. Moszkvában meg voltak győződve arról, hogy az erősen antikommunista Ronald Reagan folytatja Carter tilalmát. Ezért 1981 januárjában a Szovjet Kommunista Párt Központi Bizottsága messzemenő mezőgazdasági reformot dolgozott ki a rendkívüli veszélyes helyzetben, ami a szovjet államgazdálkodás szisztémáját alapjaiban változtatta volna meg.

A gabonaexport tilalom fenntartása sokkal eredményesebb harci eszköz lett volna a szovjet társadalom totalitáriánus felépítése ellen, mint az összes MX rakéták és SDI szisztémák. Ezidőben a szovjet mezőgazdaság élén Gorbacsov állt, és a tervezet olyan messzemenően forradalmi volt, mint amit Kubában tapasztaltunk. Alkalmazására azonban soha nem került sor. 1981. április 1-jén Ronald Reagan visszavonta a gabonatilalmat, hogy kielégítse az amerikai búzatermelőket...”

A Sydney Morning Herald 1986. július 23-i száma egész oldalas tablóban közli egy oroszországi szamizdat-kiadvány felhívását a Szovjetunió polgáraihoz:

„Egy csoport szovjet polgár, olyanok, akik hozzájutnak tárgyilagos információkhoz, átfogó analízist készítettek a mai szovjet gazdasági életéről és a fejlődés kilátásairól...” - vezet be mondanivalóját a felhívás, amiből itt néhány kisebb részt idézünk: „Átlátva azt, hogy országunk rendkívül súlyos helyzet élé tekint, ez a csoport elhatározta, hogy megalapítja a Szocialista Megújulás Mozgalmat, és első ténykedéséknél a szovjet nép tudomására hozza az analízis eredményeit. ... A Nagy Októberi Szocialista Forradalom után azt írta Lenin, hogy Oroszországnak két lehetősége van: »Vagy felbomlik,

vagy felzárkózik a fejlett orszákokhoz és azokat gazdaságilag túlszárnyalja». Nos 70 év után az összes lényeges elemeket egybevetve azt látjuk, hogy még nem zárkózott fel a fejlett országok sorába, nem is beszélve a túlszárnyalásról. A Szovjetunió össz-nemzeti termelése (GNP) csak 50 százaléka az Egyesült Államokénak. Ipari termelésünk a 70-es évektől éles zuhanást mutat, míg ugyanezekben az években az évi átlagnövekedés mutatója a kapitalista országokban »robbanásszerű« ipari fejlődést bizonyít: az USA-ban (2-7-szeres), Nyugat-Európában (3-9-szeres), Japánban (23-szoros). A Szovjetunió gazdasági fejlődésben 10-15 évvel maradt el a kapitalista országok mögött, és ez a lemaradás még csak növekszik. A Szovjetunió rálépett arra az útra, hogy besorakozik a fejletlen országok közé.”

Sok érdekes részletet lehetne még közölni a - minden bizonynyal építő szándékkal és a Szovjetunió jövője iránti aggodalommal, valószínűleg hozzáértők által összeállított - figyelmeztető felhívásból, de ez is elég meggyőző és áttekinthető. Hasonlóan épületes Gorbacsov fent említett és nagy jelentőségűnek hirdetett beszéde is. Érdemes külön elgondolkozni azon, hogy az Egyesült Államok kormánya és a nyugati híripar miért tesz olyan óriási erőfeszítést ennek az életképtelen államtákolmánynak világszertei partnerrel tételére?

Visszatérve a Gorbacsov-beszédre, ami január 28-án hangzott el Moszkvában a Központi Bizottság ülésén, a több mint 6 órás beszéd részleteiből megállapítható, hogy a Szovjetunióban valóban súlyos bajok vannak. A Központi Bizottság 307 tagja előtt felolvasott beszédet a szokástól eltérően a szovjet TASSZ Iroda azonnal közzétette, mégpedig 130 oldalon. Napi lapjaink ebből természetesen csak foslányokat idéznek, de feltételezhetjük, hogy a lényegesebb részeket emelik ki: „Egyes elvtársak, úgy tűnik, nehezen értik meg, hogy a demokratizálás nem csak szólam, hanem lényege az újjászervezésnek. ... A szocializmus elméleti megfogalmazása megrekedt az 1930-as, 1940-es állapotokon, amikor a társadalom még egészen más feladatokkal küszködött. ... A Politbüro véleménye szerint tovább demokratizálódásra van szükség a párt központi vezető testületének kialakításában is. ... Itt az ideje megkezdeni a bírósági eljárások nyitottságának biztosítását. ... A legnagyobb nyilvánosságot kell biztosítani az állami és közületi ügyek részére, és megadni a dolgozó népnek a valóságos lehetőséget véleménye szabad nyilvánítására bármely közügyben...”

Gorbacsov külön kitért a Breznyev-idők korrupciójára, amikor től elterjedt az „alkoholizmus, kábítószerelvezés és bűnözés, a törvények be nem tartása, megvesztegetések, stréber talpnyalás, általános erkölcsi süllyedés. ... Még mindig nehézségeink vannak az élelmiszerellátás terén, az ipari

termékek elosztásában, a városi közlekedésben, a közszolgáltatásban, a közegészségügyi intézmények és a kulturális intézmények terén. ...” Leninre hivatkozott ő is (a régi szép terrorvilágra), mondván, hogy a nagy söprűzés, amire most vállalkozott, az 1917-es Bolsevik Forradalom hűségese származéka. Ugyanakkor kijelentette, hogy csak reformálni akar, nem pedig forradalmasítani, a „demokratikus centralizmus”, mint a szovjet szisztéma lényege, természetesen megmarad. De megmarad továbbra is a bolsevizmus legnagyobb jellemzője, a szláv faji egyeduralom a soknépességű Szovjetunióban. A kazah fővárosban, Alma-Atában nemrög lezajlott nemzeti felzúdulásra kijelentette, hogy „... ami most és több esetben mást is megtörtént, különállási, etnik elszigetelődési folyamatok, szemtelen etnik szellemiség és összeütközések történtek. ... Különös súlyt helyezünk arra, hogy a felnövő generáció mentes legyen a nacionalizmus demoralizáló hatásától. ... a fiatalokat különösen alávetjük az internacionalista nevelésnek. ...” Így állunk tehát ama híres lenini nemzetiségi elvekkel.

Fejtegetésünk céljához eleget idéztünk a híres nagy beszédből, aminek van egy lényege és lesz egy bizonyos hatása.

A lényege az, hogy a Szovjetunió nagy bajban van, és ezen csak a szokásos bolsevista intézkedések bevetésével akarnak segíteni. A hatása pedig, ami a nyugati híripart illeti, az lesz, hogy függetlenül a részletektől, élénk vetítenek egy nyílteszű, modern gondolkodású, jószándékú, reformokra törekvő, becsületes ábrázatú államférfiút, akivel nemcsak hogy kell, de lehet is kiegyezni.

Gorbacsov pozíciójának illetően nemzetközi megerősítése szomorú kihatással lesz a közép-európai országokra, elsősorban Magyarországra, ahol, Gorbacsov szerint, máris veszélyesen meglazult az ideológiai fegyverem, azaz magyarán az elvtelen alázat.

(Magyar Élet, 1987. február 12.)

Nyugat-Németországban is győzött a szisztéma 1987

Mit ér, ha úgynevezett konzervatív pártok kormányoznak, ha a bolsevizmus térhódítása elé egy szalmaszálát sem tesznek.

Azt hiszem, általánosan ismert és elismert véleményt ismétlünk, amikor megállapítjuk, hogy a német nép szorgalmas, tanulékony, civilizáció-teremtő, tudomány-fejlesztő, gyakorlati életre teremtett nép, de a politika terén végzetesen tehetségtelen. Önálló német politika nincs, soha nem is volt. Érdemes elgondolkozni, miért is nem német talajból indult ki (ha már Itália erre képtelen volt), az európai egység gondolata, egy afféle kontinentális internacionalizmus, a nagyobb egység, Európa érdekében?

Csak azon az alapon, hogy egységes német állam tulajdonképpen

sohasem volt a múlt század közepéig, olyan értelemben, ahogy volt végig a középkorban francia királysági, angol királysági, magyar királysági állam.

A Német Birodalom lett volna az a kezdeményezés a X. században, amely – ha nem hódító háborúval és német hatalmi céllal jön létre – alkalmas lehetett volna a kontinens egységét létrehozni, és bizonyára a keresztény egységet fenntartani.

A Német-Római Birodalom fikció volt, és az is maradt megszűnése (1806), és amikor ez a formális abroncs is széthullott, a németiség 34 szuverén államból, 4 szabad városból állt, és keresett a Német Szövetségben valamiféle egységes formát. Végülis az egységes német államot a XIX. századi iparosodás és közlekedés fejlődése, tehát gazdasági erők sürgették, nem kevésbé Anglia, Amerika, Franciaország – mint gazdasági államegység – példája.

Nagy kár, hogy a német egység nem valami kereskedelmi-gazdasági összeforrás eredménye volt, bár annak indult (Zollverein), hanem a porosz katonai géniusz hozta létre, ami által a militarista szellem alapmotívumává vált az állameszmének. Németország kardot kötött, és ha nem tetszett neki valami, kardot rántott. Elhanyagolta az érvényesülés más lehetőségeit. Minden háborús vereségből háborús győzelemmel akart kiszabadulni.

Politikai arcúlat sohasem volt, az ún. náciizmus a kétségbeesett, megalázott ember szellemi terméke volt maximális nemzeti erőkoncentrációra, ami csodálatos gazdasági és szervezési, majd katonai eredményeket ért el. De az önteltség úrrá lett rajta, és nacionalista szimplicizmusba szorult, mindenét „egy lóra tette”. Irritáló magatartásával módot adott ellenségeinek arra, hogy ismét kontinentális szövetségi gyűrűt szervezzenek ellene. Ebbe a vállalkozásba belebukott – de Európa is, a brit- és egyéb gyarmatbirodalmak is. A német hazárdjátékban a világ egyensúlyát veszítette.

Németország osztozott Európa sorsában: ketté szakítva, kettős megszállás alatt él.

Ma egyszerűen két Németország van: Német Szövetségi Köztársaság és Német Demokratikus Köztársaság.

Talán semmi sem jellemzi jobban a német precizitást és egyúttal politikai karakter hiányt, mint az a tény, hogy a legsikeresebb és legmíntaszerűbb kapitalizmust a németek hozták létre (Nyugat-Németországban), és a legsikeresebb és legmíntaszerűbb kommunista szocializmust ugyancsak a németek hozták létre (Kelet-Németországban).

Mindkét állam úgy tejel abrakoló gazdájának, mint ahogy egyetlen másik befogott állam sem, s ebbe úgy beleéli magát a két fél-Németország, mintha még távoli rokonok sem lennének.

Ezt csak olyan néppel lehet megtenni, amelyiknek nincs saját politikai eszmerendszere, nemzeti

egységre törekvése. Vagy ha van, hát miként van az, hogy nem nyilatkozik meg? Miként van, hogy nincs unió-párt, unió-mozgalom, legalább nyugaton ahol szólásszabadság van?

Nem valamiféle szélsőséges nacionalista törekvést hiányolunk, hisz eddig épp az volt a hiba, de mintha most átestek volna a ló másik oldalára, szinte szólni sem mernek, több mint negyven év után a 12 éves nemzetiszocialista rezsimeért még nem elégték meg a bűnhődést, ami már olyan generációkat sújt, a lakosság háromnegyedét, akik azóta születtek és nőttek fel.

Az országot kettészelő határt nem oroszok, hanem németek őrzik, és a határon átszökő németeket német határőrök lövik le, ma, amikor a magyarok autóbusszuristákként lépnek le Bécsben. Hogy lehet ennyire elfogadni a megszálló ellenség által előírt regulát?

A háború után azt mondogattuk: addig lesz csak Európa kettészakítva, míg Németország egyesül. Vajon hol a magyarázat arra, hogy Adenauer óta nincs német politikus, aki a német egységet, mint a nép alapvető jogán követelhető törekvést szóvá tette volna. Még a szovjettel elvtársi viszonyban álló szociáldemokrata párt sem tudott, vagy nem is akart lépést tenni a nemzeti egység érdekében.

De még valami mást is bizonyít a vasfüggöny két oldalán tapasztalható két politikai viselkedés: emberi társadalmak, egynyelvű, egyéforrott történelmi nemzetek szétszakíthatók tartósan és manipulálhatók politikailag. Orwelli recept, félelmetes jövő. Az állandóságot pedig az biztosítja, hogy a két szembenálló szisztéma olyan párhuzamosan áll szemben (a hangsúly az áll ígén van), hogy már egy szisztémának tekinthető.

Nyugat-Németország polgárai január 25-én a választóurnákhoz járultak, hogy eldöntsék, melyik párt (vagy pártcsoport) kormányozza az országot. A németországi politikai légkör csendesebb és nyugodtabb, mint a francia, vagy olasz pártpolitikai porond. Az első 20 évben 1949-től '69-ig a pártskálán a középjebb, a következő 13 évben a középbal, vagyis a szociáldemokraták uralkodtak 1969 és '82 között. Ebből az időből való az Ostpolitik, nyitás keletre, szót érteni a Szovjetunióval, kedvében járni Moszkvának.

A nyugatnémet baloldal Csehszlovákia szovjet-orosz megszállását követő hangulatban, mint praktikus behajlás, került kormányra, ugyanakkor Amerika népe megválasztotta Richard Nixont. A republikánus elnöktől sokat várt a világ, de Vietnamban döntés nem történt. Nixon 1972-ben Moszkvában és Kínában tett baráti látogatást, majd a Ford- és Carter-idők jöttek, ami alatt nyilvánvalóvá vált, hogy sem az elnök személye, sem a pártok „jobb” vagy „bal” jellege nem visz szerepet a világpolitika járásában. Amikor a kereszténydemokraták kerültek hatalomra Németországban, a

Moszkvával tartott kapcsolatoknak már tradíciói voltak.

Talán nem véletlen az sem, hogy a külügyminiszteri tárca 1974 óta Hans-Dietrich Genscher kezében van. Ő a mérleg nyelve, független demokrata pártjával ide vagy oda csatlakozva eldönti, melyik oldal kap többséget. 1982-ig a szociáldemokratákkal volt koalícióban, majd Helmut Kohl Kereszténydemokrata Unióját támogatva a konzervatívokkal lépett koalícióba, megtartva természetesen a külügyi tárcát.

Németország részére a külügyek vitele az alkalmazkodás kényszere miatt végtelenül fontos, de Genscherrel már valósággal személyhez kötött lett. Őbenne megvan az érzék arra, hogy nem zárja meg a két ellenőrző nagyhatalom manőverezéseit, tudomásul veszi, hogy mindkettőhöz alkalmazkodni kell, és ezen a poszton pontosan azt nem teheti meg, amit a belpolitikában végez, hogy hol ide, hol oda vágódik.

Németországnak színtelen külpolitikára van csak lehetősége, ehhez színtelen külügyér kell. Amikor Schmidt kancellárt cserbenhagyva a szociáldemokraták bukását előidézte, valójában az Ostpolitikra gyakorolt fékező hatást. Az eset egybeesett Reagan elsőpró győzelmével, így az amerikai politikai légkör is szívesen látta őt, de jó személyi kapcsolatai Moszkvában biztosították a szovjet partnert arról, hogy a változás nem lesz mélyreható. Egyszóval vele érez a szisztémával, és így talán része is annak.

Nem csodálkozunk ennél fogva az alábbi, Svájcban származó tudósításon, amit a *The Australian* február 3-i számában közölt:

„Hans Dietrich Genscher, nyugatnémet külügyminiszter tegnap biztatta a nyugati szövetséges tábor, hogy fogadják bizalommal a szovjet vezető, Gorbacsov törekvését, és támogassák fegyverkorlátozási javaslatait. Mr. Genscher szerint a Mr. Gorbacsov által bejelentett hazai és külpolitikai változások egybeesnek a Nyugat érdekeivel, és a világ vezetőinek el kell fogadnia előítéletek nélkül. Legyen a mottó: »Vegyünk komolyan Gorbacsovot, fogjuk őt szaván«. Mr. Genscher mindezt a Világgazdasági Fórum évi közgyűlésén mondta, melyen a világ vezető üzletemberei jelentek meg. Ha a Szovjetunió – mondta beszéde során Mr. Genscher – lehetőséget kap gazdasági fejlődésre, az kedvező hatással lesz a Nyugatra is, munkaalkalmak és kereskedelem formájában. A Szovjetunió megvan a potenciálja, hogy a világgazdaság növekedésének mozdonya legyen. Szaharov kiengedése nemcsak a Nyugatnak szánt jeladás volt, de világos jeladás volt a szovjet nép részére is, hogy Gorbacsov emelni akarja a szovjet gazdálkodás szintjét, és modernizálni a társadalmat – mondotta Mr. Genscher, majd kijelentette, hogy amit Gorbacsov most végrehajt, az fordulópont a Kelet-Nyugat viszonyában 40 éves szembenállás után, és nagy hiba

volna kicsúszni hagyni ezt a lehetőséget.”

Olvasóink bizonyára még emlékeznek múlt heti fejtegetésemre a nevezetes Gorbacsov-beszéddel kapcsolatban, arra hogy a Nyugat sajtója és politikusai a változás őszinteségére hivatkozva hitetik el a nagyközönséggel, hogy a szovjettel nem ellenségeskedni kell, hanem támogatni és üzletelni. A rabnépek sorsáról ismét egy szó sem esik. És hogy ne tévedjünk, ez a kijelentés nem szocialista kormány, hanem konzervatív kormány külügyminiszterétől jött.

Az is ám csak népmese, hogy a világ vezető üzletembereit a politikusok győzik meg arról, hogy üzleteljenek a Szovjetunióval. A beszéd persze elhangzott, a mi miniszterelnökünk is mondott már irányelveket tartalmazó beszédet vezető üzletemberek előtt, de alig tévedünk, ha azt állítjuk, hogy az ilyen beszédek nem az üzletemberek részére hangzanak el, hanem a nagyközönség részére, fenntartani azt az ámitást, hogy a politikát a politikusok végzik, és ők utasítják a vezető üzletembereket, hova fektessék be pénzüket. Jó magyar közmondással: — A pénz beszél, a kutya ugat.

Ha már a világ odajutott, hogy amikor a kommunizmust a világ 90 százaléka elutasítja, ugyanakkor a nyugati világ összes politikusa, szocialisták, liberálisok, kapitalisták, konzervatívok, kereszténydemokraták, egyaránt a vörös szekeret tolják előre, ott már nem összeesküvés van, ott már baj van. A pártemberekben már nem a választók kívánsága testesül és lelkesül, hanem a párt-hálózati hittan egyfázisú dogmatikája, ami valami ismeretlen és megmagyarázhatatlan okból egyazon irányú cselekedetté fonódik össze világszerte.

Kirekesztve világszerte a többség akarata, ami egyébként is csak 3-4 évenként nyilatkozik meg a választásokon. A köztes idő a pártemberek rendelkezésére áll a világban egységesülő politikai irányzat érvényesítésére. A hatalom birtokában megfelelnek a köz kívánalmairól, és annak ellenében cselekszenek. Cselekedeteiknek világszerte azonos iránya a döbbenet erejével hat azokra, akikben megvan az érzék a természetesnek és a mesterkéltnek a megkülönböztetésére, és a lényegesnek és veszélyes következményeknek a felismerésére.

Mert mit ér a gyakorlatban az a tény, hogy ma, 1987 februárjában Európa vasfüggönyön inneni országaiban, Görögországot és Spanyolországot kivéve, nincs marxista pártkormány, mit ér, ha úgynevezett konzervatív pártok kormányoznak, ha a bolsevizmus térhódítása elé egy szalmaszálát sem tesznek. Mit ér a nyugatnémet polgár kinyilvánított országos választási akarata, ha eben gubát cserél? Akkor nem az ő akarata győzött, amivel elvetni hiszi a szovjetpártoló szocializmust, hanem a szisztéma győzött, amely bármely párt győzelme esetében is a vörös malom alá hajta a vizet.

(Magyar Élet, 1987. február 19.)